

jag kastas av väggen

Stjärne-Visan.

melodi Nu är det soligt och varmt på Näset.

*Polisen stjerne, som staden värne,
ifrån eldbrand och allt ondt försåt,
det så man trodde men låghet bodde
uti hans inre i mörkets stårt.
Han gick och tjusa, båd' mörka ljusa
täckta, sköna damer som han såg.*

och om natten, det vet nog katten,
var som Stjärne-polisen låg.

Man läst i bladen att, här i staden,
han svinat till så det är stor skam.
Han stulit "dunder" i skåp, mång' stunder,
ur vaktkontoret han togo fram
han hata vatten och gick i hatten,
som flera andra vakter gör, —
men vad gör detta blott in de sätta
dem rätt i "bysan" för "styv malör".

Fult är att supa och halvsne glupa
för den, som ordning källa opp,
men usla bragder blir nu här sagder
om hans bedrifter, som tagit stopp,
nu är han inne, dra'r sig till minne,
hur han en fröken avdagatog
med kollimoxer å dunderjockser
en rullgardin han ej riktigt drog.

Han nu ej minnes. Och sällan vinnes,
uti en sak, mot en lagklok man.
Snart han ej minnes var som han flunes
han snart i dårhuset stängas kan.
Hur han förledit och foster drivit,
när vin har gjort dem något full.
Så ryckten fara, omkring i Klara,
en rest till vestern för skammens skull.

I märka trappor, där vanka klappor
och mångt gastljut i natten skall.
Han gifter voro men dock så foro
i natten om, men det gick till fall.
Nu är han inne för sitt lättsinne
och inför dombordet svara får
hur många synder som han bedrivet,
en skön befodarn han icke når.

